

A Győri Ítéltábla mint másodfokú bíróság a Győrött, 2020. február 20. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta a következő

v é g z é s t:

A hivatali vesztegetés büntette miatt I.rendű vádlott neve ellen indult büntetőügyben a Szombathelyi Törvényszék 2019. november 13. napján kihirdetett 15.B.13/2019/12. számú ítéletét helybenhagyja.

A másodfokú eljárás során 6.000 (hatezer) Ft bűnügyi költség merült fel, amelyet a vádlott visel.

Indokolás

- [1] A Szombathelyi Törvényszék a 2019. október 17. napján megtartott előkészítő ülés és a 2019. november 13. napján lefolytatott nyilvános tárgyalás alapján meghozott és 2019. november 13. napján kihirdetett, 15.B.13/2019/12. számú ítéletével I.rendű vádlott neve vádlottat bűnösnek mondta ki hivatali vesztegetés büntetében (Btk. 293. § (1) és (2) bekezdés), ezért - mint többszörös visszaesőt - 3 év fegyházban végrehajtandó szabadságvesztés büntetésre, mellékbüntetésként 3 év közügyektől eltiltásra ítélte. Megállapította, hogy a terhelt feltételes szabadságra nem bocsátható, rendelkezett az eljárás során lefoglalt iratok további sorsáról, és kötelezte a vádlottat az eljárás során felmerült bűnügyi költség viselésére.
- [2] Az elsőfokú határozat ellen a vádlott és védője jelentett be fellebbezést felmentés érdekében.
- [3] A Győri Fellebbviteli Főügyészség a Bf.312/2019/1-I. számú átiratában az előterjesztett jogorvoslati kérelmeket alaptalannak ítélve arra mutatott rá, hogy a bizonyítási eljárás a büntetőeljárási szabályok betartása mellett került lefolytatásra, ennek eredményeként a bizonyítékok kellő mértékű értékelésével, az indokolási kötelezettségének is eleget téve a törvényszék teljes körűen megalapozott ítéleti tényállást állapított meg, amelyből okszerű következtetést vont a vádlott bűnösségére, s nem tévedett az általa elkövetett bűncselekmény minősítését illetően sem. A szankció alkalmazás során tettarányos büntetést szabott ki, amelynek enyhítése nem indokolt. Az elsőfokú ítélet indokolásában az adott ügyben irányadó középértékkel, illetőleg az elsőfokú bíróság által alkalmazott büntetés konkrét mértékével kapcsolatban mutatkozó ellentmondás, pusztán számelírás azonban korrekcióra szorul. A fentiekre figyelemmel a fellebbviteli főügyészség indítványa az előterjesztett fellebbezés nyilvános ülésen történő elbírálására, s annak keretében a törvényszék fellebbezéssel támadott ítéletének a Be. 605. § (1) bekezdése alapján történő helybenhagyására irányult.
- [4] A fellebbviteli nyilvános ülésen megtartott perbeszédében a vádlott védője mindenben fenntartotta a fellebbezésében, illetőleg az elsőfokú büntetőeljárás során megtartott perbeszédében foglaltakat, elsődlegesen továbbra is kérte védence felmentését, álláspontja szerint a rendelkezésre álló bizonyítékok minden kétséget kizáró módon nem támasztják alá a terhelt bűnösségét. Másodlagos indítványa - elsősorban a vád tárgyává tett elkövetés körülményeire, a speciális elkövetési helyre és viszonyokra figyelemmel - az első fokon kiszabott büntetés enyhítésére irányult. A másodfokú nyilvános ülésen előadott perbeszédében a fellebbviteli főügyészség képviselője maradéktalanul

fenntartotta az írásbeli átiratában foglaltakat, erre tekintettel továbbra is indítványozta a fellebbezéssel támadott elsőfokú határozatnak az indokolási része helyesbítését követően történő helybenhagyását a Be. 605. § (1) bekezdésében foglaltak alapján. Az utolsó szó jogán tett nyilatkozatában a terhelt a korábbi védekezése lényegének megismétlése mellett a bűncselekmény hiányában történő felmentésére tett indítványt.

- [5] Az elsőfokú ítélettel szemben előterjesztett többirányú jogorvoslati kérelmek tartalmára, a fellebbviteli főügyészség átiratában foglaltakra, valamint a másodfokú nyilvános ülésen elhangzottakra figyelemmel az ítélőtábla a fellebbezésekkel sérelmezett elsőfokú ítéletet az azt megelőző bírósági eljárással együtt a Be. 591. § (1) és (2) bekezdései alapján felülbírált. A fentiek szerinti teljeskörű felülvizsgálat kiterjedt a büntetőügy valamennyi fő és járulékos, azaz egyszerűsített felülvizsgálat tárgyát képező kérdéseire, a másodfokon eljáró bíróságnak emellett a bizonyítási eljárás törvényességét folyamatában és megfelelően vizsgálnia és kontrollálnia kellett. E körben megállapítható, hogy érdemleges támadás perrendi, eljárási oldalról az elsőfokú bíróság által lefolytatott bizonyítási tevékenységet nem érte, ezzel összefüggésben azonban a másodfokú bíróság sem észlelt feltétlen hatályon kívül helyezést eredményező, illetőleg érdemi kihatású, relatív hatályú eljárási hibát, hiányosságot vagy mulasztást, amely akadályát képezte volna a másodfokú érdemi felülbírálatnak. Vizsgálva a konkrét bizonyítási cselekményeket, az ehhez kapcsolódó eljárási szabályok megtartását, olyan hiba vagy mulasztás sem volt feltárható, amely orvoslásának szükségessége egyáltalán felmerült volna. Mindennek következménye, hogy a felülvizsgálat során az ítélőtábla a teljes bizonyítási anyagra támaszkodhatott. Érdemi szempontból vizsgálva az elsőfokú bíróság bizonyítási tevékenységét, a másodfokú bíróság minden szempontból megalapozottnak találta a mérlegelési tevékenység eredményeként megállapított ítéleti tényállást, egyúttal pedig teljeskörűnek az annak alapjául szolgáló illetőleg a kereteit szolgáltató bizonyítási eljárást. Az erről rendelkezésre álló okiratok tartalma szerint nemcsak eljárásjogi értelemben, hanem érdemben is Be-szerűen végezte el a törvényszék a tényállás megállapításához szükséges kihallgatásokat, elétárásokat, e körben az is megállapítható, hogy a teljes eljárás során alapvetően biztosított volt a garanciális szabályok érvényesülése, az érintett jogosultak a szükséges felvilágosításokat megkapták, a jogaik gyakorlásához elengedhetetlen kioktatásokban, figyelmeztetésekben részesültek. Mindez az érdemi bizonyítási tevékenységet is meghatározta, hiszen az ügy valamennyi szereplője az eljárási minőségétől függetlenül szabadon, teljeskörűen előadhatta az üggyel kapcsolatos ismereteit, illetőleg az ügy eldöntéséhez szükséges tények, adatok, körülmények tárgyalás anyagává tételére is megfelelően sor került. Erre figyelemmel érdemében sem találta semmilyen szempontból kifogásolhatónak a másodfokú bíróság az első fokon lefolytatott bizonyítási eljárást.
- [6] Mindezzel párhuzamosan az is megállapítható, hogy az első fokon eljáró bíróság kimerítően foglalkozott mindazokkal a személyi és okirati jellegű bizonyítékokkal, amelyek az ügy meghatározó jelentőségű elemeiként alkalmasak voltak arra, hogy törvényes bizonyítékértékelés alapjául szolgáljanak. Ezeket összevetette a terhelt érdemi védekezésével, az ezzel kapcsolatos tényeket és adatok egymásra tekintettel is megfelelő értékelésben részesítette. Utóbbival összefüggésben meg kellett állapítani, hogy a törvényszék a feltárt, releváns bizonyítékokat hiánytalanul értékelési körébe vonta, az összes olyan adattal és körülménnyel a kellő részletességgel foglalkozott, amely az ügy helyes ténybeli és jogi megítélésében a lényegi kérdések megnyugtató tisztázásához szükséges volt. Részletesen értékelte és egymáshoz is kapcsolta azokat a bizonyítékokat, amelyek értékeléséből kiolvasható, hogy ténylegesen mire alapozta az ítéleti tényállást.

- [7] Összességében és érdemében is helytállóan járt el az elsőfokú bíróság, amikor I.rendű vádlott neve vádlott tagadásban megnyilvánuló védekezésével szemben az ítéleti tényállást törvényes mérlegelés útján **A.A.** tanú következetes előadásai alapján állapította meg, figyelemmel arra is, hogy a rendelkezésre álló egyéb bizonyítékok, tanú és **B.B.** tanúk vallomásai, a terhelttel szemben lefolytatott fegyelmi eljárás iratanyaga, a biztonsági kamera felvételéről készített hivatalos feljegyzés tartalma, tanú számlakivonatáról, illetőleg a letéti számláján rendelkezésre álló pénzösszegekről készült kimutatások adatai egyaránt a körletfelügyelő vádlottat terhelő tanúvallomásának tartalmát támasztották alá. A releváns tényállási elemekre vonatkozóan tehát az elsőfokú bíróság mérlegelése valamennyi bizonyítékra kiterjedt, ezeket a törvényszék körültekintően elemezte, és a szükséges részletességgel megindokolta, hogy a tényállást mely, egymást erősítő bizonyítékokra alapította, így a bizonyítási anyag alapos és érdemben sem kifogásolható értékelésével az indokolási kötelezettségének is megfelelően eleget tett. Fentiekhez képest a terheltnek és védőjének a másodfokú eljárás során előterjesztett és a korábbi védekezést megismétlő érvelése a törvényszék által helyesen rögzített, majd helytálló logika mentén megfelelően értékelt bizonyítékok felülmérlegelésére irányult, amelyre azonban a Be. 593. § (2) bekezdésében megfogalmazott tilalom folytán a másodfokú eljárásban a megalapozottan megállapított tényállás mellett nem kerülhetett sor. Az alappal nem támadható bizonyítékértékelés eredményként megállapított tényállás ilyen módon összhangban áll az okszerűen mérlegelt bizonyítékokkal, így a másodfokú felülbírálat során is irányadó volt.
- [8] A fentiek szerint megalapozott tényállásból a törvényszék okszerűen vont következtetést vádlott büntetőjogi felelősségének megállapíthatóságára, egyúttal nem tévedett az általa elkövetett bűncselekmény minősítését illetően sem, a terhelt a hivatalos személyként eljáró körletfelügyelőnek a nyilvánvalóan jogtalan előnyt azért ígérte, hogy az a hivatali kötelességét megszegje, s ezzel a fogvatartás alapvető rendjét és biztonságát veszélyeztető cselekmény elkövetésében működjön közre.
- [9] A büntetés kiszabása során irányadó súlyosító és enyhítő körülményeket az első fokon eljáró bíróság lényegében feltárta, az e körben elvégzett értékelő tevékenységgel azonban annyiban korrekcióra szorul, hogy az enyhítő körülmények között önmagában nem a kiskorú gyermekek eltartásával kapcsolatos kötelezettség fennállta, hanem annak a terhelt általi - akár időszakos - tényleges teljesítése veendő figyelembe, a súlyosító körülmények köréből pedig mellőzni volt szükséges a többszörös visszaesői minőségre történő utalást, a terhelt esetében ugyanis súlyosító tényezőnek az tekintendő, hogy a többszörös visszaesés megállapításához szükséges mértéken túlmenően is volt már büntetve. Az adott bűncselekmény elszaporodottságának jelen ügyben való értékelhetőségével összefüggésben pedig az ítélet tábla mindenben osztotta az elsőfokú bíróság által kifejtett álláspontot. Megállapítható, hogy a törvényszék kellő értékelésben részesítette a súlyosító tényezőket, illetőleg helyesen volt figyelemmel az enyhítő tényezőkre és azok nyomatékára, megfelelően határozta meg az irányadó büntetési tételkeretet és azon belül a középértékben sem tévedett. Összességében az elsőfokú bíróság által alkalmazott szankciórendszer megfelelően és hatékonyan szolgálja a speciál prevenció elve mellett az általános megelőzéssel összefüggő célkitűzéseket is, arányosnak minősíthető a terhelt személyiségében rejlő és az elkövetés konkrét körülményeiben is kifejeződő komolyabb társadalomra veszélyességgel, a vádlott által megvalósított bűncselekmény tárgyi súlyával, egyúttal pedig alkalmas más személyek hasonló bűncselekmény megvalósításától való visszatartására is. Minderre figyelemmel a büntetés kiszabás másodfokú felülbírálatánál az ítélet tábla nem észlelt olyan körülményeket, amelyek az alkalmazott joghátrányok érdemi enyhítését lehetővé, illetőleg indokoltá tennék, a törvényszék által kiszabott büntetés jelentéktelen mértékű módosításától pedig az irányadó jogszabályok és az azon alapuló egységes ítélkezési gyakorlat értelmében tartózkodnia kellett. A konkrét büntetési tartam meghatározásával összefüggésben - az

ügyészi és a védelmi álláspontnak is megfelelően - az ítélet tábla megállapította, hogy az elsőfokú ítélet 7. oldala 4. bekezdésében foglaltakkal ellentétben a támadott ítélet rendelkező része három év szabadságvesztés büntetés kiszabását tartalmazza, s ugyanez a tényadat található a csupán rendelkező részt magában foglaló határozatban (kisítelet) is. Ehhez igazodik az indokolás ezt megelőző két bekezdése, amelyekben a törvényszék előbb pontosan megállapítja az irányadó középértéket (4 év 3 hónap), majd rögzíti, hogy az irányadó összes körülményre figyelemmel lehetőséget lát a középértéktől a terhelt javára történő eltérésre. Ebből következően aggálytalanul megállapítható, hogy az elsőfokú bíróság az indokolásban vétett számelírást, ezért a vonatkozó indokolási részt szükséges az elsőfokú ítélet rendelkező részében foglaltaknak megfelelően helyesbíteni.

- [10] A fentiekre figyelemmel a másodfokon eljáró bíróság a törvényszék védelmi fellebbezésekkel támadott ítéletét - amelynek az egyéb járulékos jellegű rendelkezései is törvényesek és megalapozottak - a Be. 605. § (1) bekezdésében foglaltak alapján helybenhagyta azzal, hogy a Be. 613. § (1) bekezdése alkalmazásával megállapította a másodfokú bírósági eljárásban felmerült bűnügyi költség összegét, s rendelkezett annak viselése tárgyában is.

Győr, 2020. február 20.

Dr.Zólyomi Csilla sk.
a tanács elnöke

.Németh Balázs sk.
előadó bíró

.Vajda Edit sk.

bíró

Záradék:

Ezzel a végzéssel a Szombathelyi Törvényszék 2019. november 13. napján kelt 15.B.13/2019/12. számú ítélete a mai napon jogerőre emelkedett.

Győr, 2020. február 20.

.Zólyomi Csilla sk.
a tanács elnöke